

15. FEBRUAR 2025

Anmeldelse: *Damdramaer*. Magnus Andersens vårunger i mønstret batik og Mona Lisa-smil passer perfekt til en tidsalder, som ikke kender til behovsudsættelse.

Hvem henter en voksen?

PERNILLE ALBRETHSEN

▶ Lyt ≡ Kø 📌 Artikel gemt

» **M**aleriet er den mest suveræne kunstform,« lød det for nylig fra en dansk konceptkunstner, under en snak om tidens boom af maleriudstillinger.

Og selvom kunstneren mest er kendt for at løbe med pengene fra et stort museum, handlede det faktisk ikke om kunstmarkedet, hvor malerier altid har været den lettest omsættelige vare, hvorfor danske gallerier konstant opruster med nye malere, og store museer lægger sale til stadig yngre malere. Det handlede om maleriets overlegenhed som urbilledkunst og konvention. Maleri rydder bordet hver gang.

Samtalen rumsterede i baghovedet forleden på Rønnebæksholm i Næstved, hvor jeg var draget til for at se en udstilling med den danske maler Magnus Andersen, som for tiden nyder en del bevågenhed. Overraskende nok blev jeg sat i et underligt påskehumør, som ikke kun skyldes de landlige herregårdsomgivelser, der indbyder til forårsudfoldelse i det fri, men kan tilskrives Andersens nuttede dyrebørn, fjollet pynt, lette frokostretter og gådefuldt smilende mennesker.

Stilen er sjældent konsistent og har været det, siden han tog afgang fra kunstakademiet i København for snart et årti siden. Og til forskel fra en regressiv tendens blandt yngre danske malere til at relancere fortidens kanoniserede stilarter (symbolisme, surrealisme, ekspressionisme, sågar barok) er Andersens maleriske projekt ret meget hans eget show. Det er ægte samtidsmaleri, som forholder sig aktivt til den altdominerende billedstyrede tid, vi lever i.

Går man tæt på kattedejerne, ser man, at pels og knurhår ligger som en slags glasur oven på maleriet, meget lig en pyntet kage. Pressefoto: Jan Søndergaard, Rønnebæksholm

Modtag Weekendavisens kulturnyhedsbrev

Kom med ind på kulturredaktørens kontor, når Kathrine Tschemerinsky giver perspektiv på ugens vigtigste kulturhistorier.

Jeg har læst og forstået [samtykkeerklæringen](#)*

Ja tak

De er logget ind med [gitte@palace-enterprise.com](#).
([skift bruger](#))

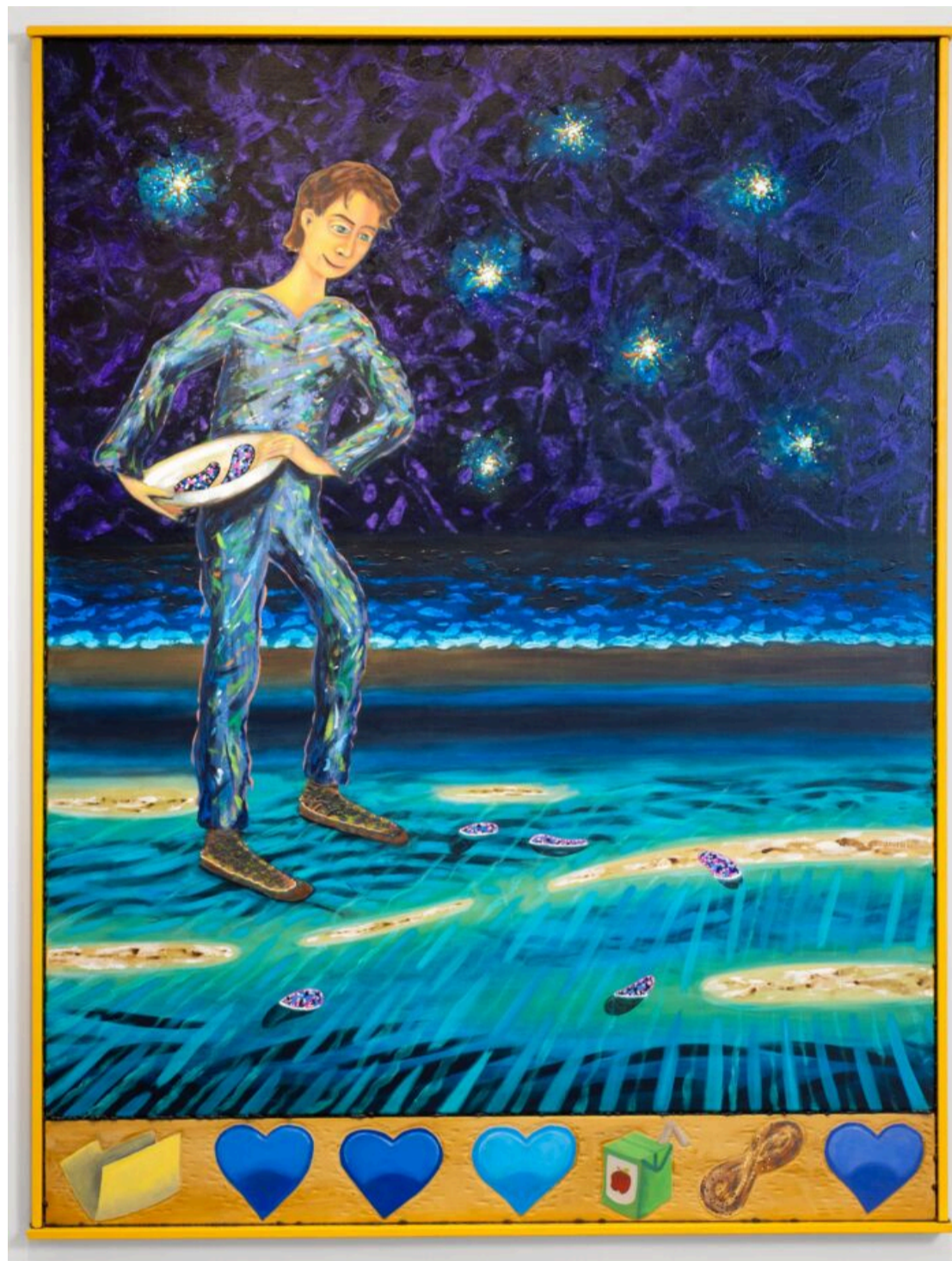
DET SKULLE MAN MÅSKE ikke umiddelbart tro, når man ser de lidt enfoldige typer, som bebor malerierne. Lidt chillede typer, som hænger ud eller har gang i noget hyggeligt. Som det store maleri af en ung person i mønstret nattøj og Mona Lisa-smil, der samler muslinger på stranden i månelyst. Også den heftige palet – papegøje grøn, knaldgul, skrigorange og dyb lilla – har fulgt kunstneren fra starten og giver ekstra pangeffekt i det ofte meget mønstrede tøj, typerne har på. Typerne, kalder jeg dem, for Andersens personer er ikke så kønnede. Der er noget ynglinge over de fleste af dem, og nærmest for unge eller for dagdrømmende til at forholde sig til den slags.

En lille grå kanin i rødt seletøj sidder foran et suttetræ med kulørte sutter på, nærmest som var de bær eller påskepynt. I en ikke så fjern malerihistorisk tid ville man nok have hidkaldt kitschdommerne. Og jeg mærker nok også, at det stritter lidt indeni. På den anden side, sådanne suttetræer findes jo i virkeligheden, også i danske parker og skove. Andersen påberåber sig egentlig blot noget infantilt, som i den grad findes i tiden. Når vi kommunikerer med hinanden ved at sende små billeder af grøntsager, dyr eller smilefjæs med hjerteøjne. Eller – i den alvorligere ende – når præsidenter opfører sig som toårige i det stadie, man i gamle dage kaldte trodsalderen.

Overraskende nok blev jeg sat i et underligt påskehumør, som ikke kun skyldes de landlige herregårdsomgivelser, der indbyder til forår-sudfoldelse i det fri.

inden for det måske mest overlegne billedkunstmedie af alle, er det alligevel sin sag. Så hvordan gør man det? Batikmønstrede bluser, stribe hyggebukser, en baggrund af dyreprint eller en stor jordbærmønstret flydesofa leverer noget af forklaringen. Der skal ske noget, hele tiden, også for maleren selv.

Går man helt tæt på maleriet af to nuttede katte med alt for runde øjne (en slags Whiskas-reklamekatte), ser man, at pels og knurhår ligger som en slags mønster oven på maleriet, meget lig glasuren på en kunstfærdigt pyntet kage. Det er lidt af en knivsæg at balancere på, men Andersen bevæger sig smidigt som en kat i en vindueskarm; mellem nørdet malerisk tradition og et kreativt hobbyrum, der har mere tilfælles med omhyggeligt glaze- og glasurarbejde i Bagedysten.

Magnus Andersen maler gerne lidt chillede typer, som har gang i noget hyggeligt som for eksempel at samle muslinger på stranden i måneskæret. Pressefoto: Jan Søndergaard, Rønnebæksholm

DET MED AT GØRE SIG UMAGE kan også forstås i overført betydning. Etik er nok for stort et ord, men en slags pædagogik føles rigtig. Det springer ikke i øjnene, men er en finurlig undertone i Andersens malerier, som nu jeg tænker over det, er afgørende for, at jeg faktisk virkelig godt kan lide dem. Det ses blandt andet i måden, malerierne er indrammet på, som nok også er kunstnerens tydeligste signatur.

De bemalede trærammer, gerne med en snert af skolesløjde, løber omkring lærredet som en slags breakingbjælke, hvori små indsnittede symboler, en slags maleriets emojis, lægger et ekstra lag til motivet. Eksempelvis i rammen omkring muslingesamleren, hvor blå hjerter, en juicebrik og en frøsnapper med birkes fortæller noget om aftenstemningen, og hvad der var med i madpakken. Der er lidt skiltning til børnehaverbørn over det. Ikke en løftet pegefinger, bare lidt omsorg: Husk at tage mad og væske med på tur. Gå ikke længere ud end til navlen. Sæt telefonen på lydløs ... En slags oplysning til borgere og ynglinge, som det dopaminhangrende menneske har brug for at blive mindet om. Nostalgisk, ja. Men hvis verden er i trodsalderen, er der måske netop brug for en pædagog.